

Det, vi kan gøre for at få en ordnet, ordentlig, velplanlagt hjemvenden, er for det første at bidrage til genopbygningen, for det andet, at vi støtter os til de repatrieringsordninger, som vi allerede har i udlændingeloven, og at vi naturligvis også bliver ved med at forsøge at skabe så trygge vilkår som overhovedet muligt, mens folk opholder sig her i landet.

Det er nemlig afgørende nødvendigt, at det er hele, handlekraftige mennesker, der vender tilbage. Hvis det ikke er det, vil de ikke kunne yde den indsats, der er nødvendig for at få det splittede land til at fungere igen. Derfor er en lang række af de ting, som det danske samfund har gjort allerede nu, gjort med sigte på, at folk kan vende tilbage.

Der har været en undervisning af bosniske børn på bosnisk i næsten hele perioden. Der har været skabt mulighed for, at man kan tage bosniske eksaminer i Danmark, som man kan bruge, når man vender tilbage. Der er endnu unge mennesker fra Bosnien, der går i gymnasiet med henblik på at tage hjemlandets studentereksamen her i landet, for at de kan bruge den, når de vender tilbage.

Det nævner jeg blot som nogle få eksempler på, at hele den indsats, det danske samfund har gjort, har gået på to ben. Det ene er forhåbentlig at sikre folk, at de er så godt udrustet som overhovedet muligt, når de vender tilbage, til at deltage i genopbygningen af deres land. Det er det ene ben. Det andet ben er, at de, i den udstrækning de ikke vender tilbage, under så udramatiskke former som muligt kan blive integreret i det danske samfund.

Den indsats har man i en lang række andre lande set i det samme lys, som vi gør i Danmark. Man har tilrettelagt lovgivningen en smule forskelligt, men i realiteten er det den samme tankegang, der ligger bag den måde, man har indrettet sig på i de forskellige europæiske lande.

Derfor vil det perspektiv, der ligger for en tilbagevenden, fortsat være, at i jo højere grad vi er i stand til at ruste folk til at blive aktive medarbejdere på det ny Jugoslavien, jo bedre vil den forsoningsproces, der skal finde sted i det tidligere Jugoslavien, kunne forløbe.

Forhandling

Tom Behnke (FP):

Det er superærgeligt, at denne debat kommer på så sent et tidspunkt i dag, men det har været

en tætpakket dagsorden. Det er ærgerligt, for det er en utrolig vigtig debat, og det er en debat, som har meget, meget stor betydning for Danmark og for den fremtid, vi kan imødesee.

Jeg skal takke for regeringens korte svar. Desværre var svaret som forventet: Regeringen vil tilsyneladende sidde med hænderne i skødet og blot lade tusindvis af personer fra det tidligere Jugoslavien få permanent opholdstilladelse i Danmark, selv om grundlaget for ophold i Danmark ikke længere er til stede.

Ministeren sagde direkte, at hun ønsker at integrere dem, som ikke vil vende hjem igen. Ministeren spurgte: Hvad vil der ske, hvis man for hurtigt sender disse flygtninge tilbage til Eksjugoslavien? Ministeren oplyste, at UNHCR advarede imod, at man lavede en for hurtig tilbagesendelse, og det var ligesom hele ministerens argumentation for, at der ikke skal gøres noget, at hvis vi sender dem for hurtigt tilbage, kan det give problemer.

Fremskridtspartiet har få modighed, det skal der ikke herske tvivl om. Fremskridtspartiet har indset, at vi ikke kan sende dem tilbage i dag eller i morgen eller i næste uge. Men vi regner med, at det inden for ganske kort tid vil blive muligt, at de kan sendes tilbage. Når den dag kommer, er det vigtigt, at vi allerede i dag har truffet nogle beslutninger, der gør, at vi kan sende dem tilbage, når vi når frem til det tidspunkt, hvor det bliver muligt.

Hastværk er ikke nødvendigvis lastværk. Tværtimod skal det gå hurtigt i denne sag. Hver dag tæller, for der er mange, der vil få permanent opholdstilladelse. De første mange har allerede fået det. Vi ved, at hver dag vil koste mange tusinde kroner, ja, måske endda millioner, hvis ikke regeringen reagerer på virkeligheden.

I december 1992 tildelte man midlertidige opholdstilladelser, og da gav man befolkningen det klare og utvetydige indtryk, at disse personer kun skulle være midlertidigt i Danmark. Det samme signal sendte man til kommunerne: at flygtningelandsbyerne var noget, man oprettede midlertidigt, og så snart der var fred i det tidligere Jugoslavien, skulle man pakke disse flygtningelandsbyer sammen og sende dem ned til Jugoslavien, således at de jugoslaver, der var her i landet, havde et sted at bo, når de vendte tilbage.

Midlertidigheden var kun gældende i 2 år, men det var et klart indtryk dengang, at når de 2 år var gået, ville man tage sagen op til fornyet